

faa dristig at tage et saa resolut Skridt, at den vil sige: Vi give saa og saa stor en Sum, 1 Mill. eller hvad det nu bliver til Fordeling mellem Kommunerne til Fattigunderstøttelse eller paa hvilken Maade, de nu ville gjøre det. I Forventning om, at vi faae gennemført en Al- og Brændevinskat. Saa kunne vi jo beholde saa meget mere af den og give saa mange færre Procenter til Kommunerne; saa faae vi jo derved Erstatning. En Alderdomsforsørgelse kommer saa til at vente. Maaſte det kan tage Aaringer, inden den kan gennemføres, men den skal gennemføres, det har længe været vor Pligt, og den skal ikke hvile længer. — Saa resolut vilde jeg gjerne, Regjeringen skulde stille sig. Det er ikke alene det, at det her i § 64 Foreslaaede kan komme i Virksomhed om 10 Aar, nei først om 15—20 Aar kan vel § 64 maaſte komme til at berøre enkelte af de Fattige. Vi skulle jo først se Loven om anerkjendte Sygefasser; og det bliver ikke ret Mange, der komme i dem lige i Begyndelsen, det vil tage Tid, inden Samfundets Smaaborgere komme ind i de anerkjendte Sygefasser; saa skal der endda efter § 64 gaa 10 Aar. Nei, de gamle Arbeidere kunne godt skyde en hvid Hvid efter disse Fordele, som Ministeren vil unde dem gennem denne Lov; det bliver slet ikke for deres Mund. Min Mening er, at vi skyldte de nærværende Slægter ligesaa meget som de kommende. Jeg vil slutte med det Ønske, at der maa blive taget alvorligt fat, i det Mindste paa Oprettelsen af en midlertidig Alderdomsforsørgelse. Lad os søge at indføre den helst saa hurtigt som muligt, hvad vi for længe siden burde have gjort. Det tror jeg, vi staa os bedst ved.

Johansen: Det, jeg først skal tillade mig at omtale, er § 43, 2den Stk., der lyder saaledes: „Bed Begravelser, der ske paa Fattigvæsenets Regning, og ved Daab af Børn, der ere, eller hvis Forældrene ere under Fattigvæsenets Forsørgelse, erlægges ingen Betaling til Præsten, Kirkebetjentene eller Kirken“. Denne Bestemmelse forekommer det mig er eneſtaaende, idet det her paalægges bestemte Personer at udføre et Arbejde i Fattigvæsenets Tjeneste uden Betaling, hvad man ellers ikke forlanger af Noget. Den paalægger Præsten, Kirkebetjenten og ogsaa Kirken en Forpligtelse uden Bederlag. Lad af Indtægt, som herved opstaar for Vedkommende, er for Intet at regne, men Arbejdet kan blive stort nok, idet Fordringerne stige, naar man kan faae Arbejdet udført gratis. Hvis denne Bestemmelse bliver staaende, kan Fattigvæsenet eller

den Afvødes Slægtninge forlange, at Præsten og Kirkebetjentene skulle møde i Sørgehuse, i Kirken og paa Kirkegaarden, Altsammen uden Bederlag, og at Kirken kan benyttes til Begravelser med Tale, Sang eller Klokkeringning, ligeledes uden Bederlag; samt at Børn, som ere under Fattigvæsenet, eller hvis Forældre ere under Fattigvæsenet, skulle døbes uden Bederlag. Jeg mener, at det Stykke bør gaa ud af Loven eller at der i hvert Fald med Hensyn til Begravelser bør fastsættes bestemte Fordringer til, hvad der skal gjøres, hvilke Pligter Præsten og Kirkebetjentene have, i Stedet for at det nu kun er anført i al Almindelighed. Jeg mener, at Fattigvæsenet har bedre Maad til at betale end mangen Fattig, som ikke er under Fattigvæsenet, og jeg benytter derfor Leiligheden til at udtale det Ønske, at alle disse Bederlag for kirkelige Forretninger maa bortfalde, og at de maa afløses af et bestemt Bederlag af Kommunens Kasse, saa at alle Handlinger i Kirken og paa Kirkegaarden udføres gratis for alle Vedkommende. Det vil jeg anse for et stort Gode for alle Parter, om Sagen blev ordnet saaledes. — Jeg blev lidt forundret, da jeg hørte den foregaaende ærede Talers Udtalelse om dette Lovforslag. Jeg troede ikke, at han vilde have fundet det saa daarligt, som det forekom mig, han fandt det. Det forekommer mig ligesom de fleste foregaaende Talere, at Forslaget fortjener al Anerkjendelse, at det baade er human og godt udarbejdet. Jeg kunde dog nok have ønsket, at Kapitel VII havde indeholdt nogle flere Bestemmelser om, at Understøttelse under særlige Forhold ikke skulde betragtes som Fattighjælp. Bedre vilde det naturligvis være, om De Fattiges Kasse blev sat istand til at komme til Hjælp under særlige Forhold, navnlig i Sygdomstilfælde og i Alderdom; men jeg har tænkt, at man i en nær Fremtid her igjen vil optage Spørgsmaalet om en Omdannelse af De Fattiges Kasse. Den høitærede Minister udtalte i Gaar, at de frivillige Tilskud til De Fattiges Kasse maaſte vare blevene mindre derved, at Kommunerne havde faaet Lov til at gjøre Tilskud af Kommunekasserne. Det tror jeg ikke, den høitærede Minister har Ret i. Denne Tilladelse til at give Tilskud af Kommunekasserne blev først givet, efter at Tilskuddene ikke flød saa rigtigt ind i Kassen. Det er gjerne saaledes, at saa længe Noget er nyt, er der Mange, der have Interesse for en saadan Sag, men efterhaanden bliver man træt. Jeg tror derfor ikke, det er en Hindring for De Fattiges Kasse, at Kommunekasserne have Lov til at skyde til. Jeg tror ikke, der er Færre,